

Nr 387.

Av herr **Persson, Ola**, och herr **Öhman**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om skatt å elektrisk kraft (elskatteförordning) m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 143 föreslås, att skatt å elektrisk kraft skall uttagas av förbrukare av sådan kraft. Härvid skall skatten utgå med 10 procent å erlagda avgifter för högspänd elkraft, vilken huvudsakligen förbrukas av storindustrien och för järnvägsdrift, samt med 1 öre för kilowattimme för lågspänd kraft för andra ändamål. Skatten skall, enligt beräkningar, ge statsverket intäkter å 65—70 miljoner kronor.

Som motivering för införandet av elskatten anföres, att ökade utgifter å såväl driftbudgeten som kapitalbudgeten för budgetåret 1951/52 sedan statsverkspropositionen framlades kräva ökade inkomster. I detta syfte har investeringsskatten redan beslutats, och nu gäller det skatt å elkraft. Dessutom föreslås i annat sammanhang en höjning av taxorna vid de statliga affärsverken och en höjning av motorfordonsbeskattningen. Dessa skatter beräknas sammanlagt ge statsverket ca 400 miljoner kronor i ökade inkomster.

Mot denna form av beskattning få vi nu, liksom tidigare, anmäla oss som motståndare. Elskatten kommer att vara en typisk konsumtionsskatt för det stora flertalet av landets befolkning och därtill lagd på ett nyttoobjekt, som numera måste erkännas som ett oumbärligt sådant. För industrien torde den elektriska kraften vara ett direkt produktionsmedel, och en beskattning av detta produktionsmedel kommer att i sin tur innebära risk för varufördyring, som konsumenterna sedan skola betala.

Regeringen bör, enligt vår mening, slå in på andra vägar i sin strävan att skaffa erforderliga intäkter för statskassan.

Vi anse, att de väldiga konjunkturvinster, som exportindustrierna tillgodogöra sig under denna krisartade högkonjunktur, skulle indragas till statskassan. Dessa konjunkturvinster å exempelvis papper, pappersmassa, trävaror o. s. v. röra sig om belopp som beräknas vida överstiga 1 miljard kronor under året. Skall regeringen bära ansvaret för samhällsekonomin, synes det självklart, att den i första hand borde begära riksdagens medgivande att få dra in dessa oförskyllda konjunkturvinster till statskassan.

Det är ett direkt gynnande av storbolagen och storfinanserna här i landet att å ena sidan låta de stora konjunkturvinsterna stanna hos storbolagen, medan regeringen å andra sidan oavslåtligen söker finna nya skattekällor,

som ta sikte på att träffa befolkningens stora flertal och därvid även de mindre inkomsttagarna.

Regeringen hänvisar till att exportbolagen avsätta betydande belopp till de s. k. prisutjämningsfonderna. Bolagen äga i fortsättningen dessa avsatta belopp och behöva ej heller betala någon skatt på dessa pengar, förrän de sedermera av bolagen, efter viss överenskommen tid, uttagas från dessa konjunkturfonder.

Under tiden skola, enligt det föreliggande förslaget, även personer med mycket små inkomster, folkpensionärer och andra, som använda en elektrisk kokplatta och ha några elektriska ljuspunkter, icke bara betala den elektriska energien till distributören enligt fastställd taxa utan därjämte betala skatt till staten i förhållande till förbrukningen för att hjälpa upp statens finanser.

Vi kunna icke finna att det föreligger några skäl att biträda regeringens förslag om att införa elskatten och föreslå därför,

att riksdagen måtte besluta att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 143 med förslag till förordning om skatt å elektrisk kraft (elskatteförordning).

Stockholm i april 1951.

Ola Persson.

Gunnar Öhman.
